

Говорить дурень в серці своїм

Іван Франко

Говорить дурень в серці своїм:

“Єсть бог і єсть він богом моїм!
Його я в серці своїм чую,
В ньому я днюю, з ним ночую.
Він береже мене, мов мати,
Що я роблю, він мусить знати,
Що я роблю і що говорю;
Він в моїх радощах і в горю,
Він в моїх думках, в моїх мріях
І в моїх жалощах, надіях.

На нього я поклав надію
І все, що дію, з ним я дію;
Що мовлю, в ньому корениться,
Всіх моїх мислей він криниця;
І кожний відрух серця мого
Почався в нім і йде до нього.
Мене він любить, як дитину,
Пильнує, тішить без упину,
І всі діла мої нотує,
І шлях мій до мети простує.

Він світ создав, і сонце, й зорі,
Завісив землю у просторі,
Накрив її небес покровом —
Одним лише всевладним словом
Своїм “Да будет” всемогучим,
Немов дощу потоком рвучим.
Він скрізь на морі і на суші
Сздав у зародочках душі,
Життя розсіяв незліченне —
А все для себе і для мене.

О, він ступнево йшов, вправлявся,
Шість день до цілі наближався,
Поки создав найвищу пробу —

Мене — він на свою подобу.
Він дав мені весь світ у владу;
З його любові я не відпаду,
А навіть як згрішу, раб грішний,
То він карать мене не спішний:
Хоч як грізнеє пересердя,
Ще більше в нього милосердя.

Щоб згладилась моя провина,
Він дав за мене свого сина;
І щоб мої могутні крила
Не зупиняла, не гнітила
Важка матерії інертність,
Він дав душі моїй безсмертність,
Дав запоруку безпохибну,
Що як умру, то не загину,
Що смерть моя — не скін фатальний,
А вхід до раю тріумфальний.

Єсть бог, я чую се, я знаю,
Його у власнім серці маю,
Його у твориві я бачу,
В своїй його знаходжу вдачу:
Він в моїй совісті говорить
І мною нищить, мною творить,
Що я скажу, він “ні” не скаже,
І що я зв’яжу, він те зв’яже.

Я часть його; де часть, там цілість.
Я твір його, і творця вмілість
Його творіння виявляє:
Його дух з мене промовляє,
Його мисль в моїм слові чути:
Я єсьм, тому й він мусить бути.
Я в нім жию, і з ним я вічний,
Як син, як складник органічний,
Як тон із гармонійним строєм”, —

Говорить дурень в серці своїм.